

ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΥΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Τὰ σκυλλέφαρα τοῦ Αιγαίου. 'Απὸ τοὺς βράχους τοῦ Ταῦγέτου στὰ κύματα. 'Οπου ἔνας ἀπελπιζόμενος ἔρως κάνει τὸ λυμπεράκη πειρατή. 'Η Μανιάτισσας καὶ ἡ Κασσάν· Μπαμπάς. Στεφανόπουλοι καὶ Ιατρικοί. Διὺς πειραταὶ καὶ ἡ γυναικεῖα τους. Μία ίλαρτραγώδια σ' ἔνα Μαλτέζικο κοράβι. Πειρατὴ με... ράσα! x.λ.π. x.λ.π.

ΤΗΝ ιστορία της πειραιείας οι Μανιάτες κατέζουν μια ώρα τις πρώτες δέσμεις. Κατά τόν Μεσαίωνα τά Μανιάτικα χωράβια έποικοι προτίθουν το Αίγαλον. Πέλαγος και οι καπετάνιοι τους έγραψαν σε λίδες ηρωισμού εις βάρος των έχθρων της Χριστιανικής πίστεως. Ο ίστορος γράφεις Γριγορίευς μάς πληροφορεί, ότι κατά της αρχαιότητας πολλούς της Ένετικής Δημοκρατίας πρός τους οι Οδομανούς, οι Μανιάτες πριματαί, σύμμαχοι τῶν Ἐνετῶν, διέσχιζαν τις θάλασσες διαρράχοντες και σηράζοντες τὰ τονιζικά πλοια και τὰ πληρώματα. Μέτον καιρῷ μάλιστα γήρανε τόσο τολμηροί, ώστε κατά τὰ τέλη του 1687, μια νύχτα, γινόταντον ανάμεσα στά πλοιά τον Όθωμανικον στόλου πον πολιορκοῦσε την Κορήτη, βάλανε φωτιά και πηδώντας μετα στις φλόγες σχοτόσανε πάροτεν το Τονόργον. *Έτσι έπιπληρήσαντο το Μεγάλο Βέζον για μερικούς συμπατριώτας τους ποδούς είχαν πάστει λίγες μέρες προτίτηρα και τοις έσπυψισε. Μετότιν καταστροφή αυτή, ο Άγριετ Κιουπραλής για ν' ἀπαλλαγή, ἀπό τέτοιους ἐπιτοξιούς έχθρους, έσανε προτάσεις ἐλλειπτικές. Τούς πρόσφατοις δηλαδίσιοι μιαδιός ἀπό τερνούν ποτὲ ἐπέλανοντο τὴν ἐποχή τεκνενὶ οι μισθοφόροι ἀλλ' οι Μανιάτες ἀπέρριψαν μη περιμένεια τις προτάσεις του και ἐξαπολύτουν πραγματίζαν τις πειραιάκες τούς επιδομούς. *Αναψε και κέρδισε τότε το πιο μυϊκό του ο Κιουπραλής. Φωνάζει τὸν Χασάν Μπαττά, πειρίημο ούθωναν πειρατή, και τοι καλλιτερον καντικό τῆς Τονορίας, και τὸν διατάξει νὰ ἐπιστρατεύῃ στὰ παράλια της Μάνης και νὰ ὑποτάξῃ τοὺς πατούσις της. *Ο Χασάν Μπαττάς με στόλο καλλι ἀδιαματέμνον φανερώνεται ἐναὶ πορὶ στὸ Λαζαρούπο Κόλπο, σηκώνει λευκὴ σημαία και προτείνει στοὺς Μανιάτες ἀγνωστεία, μὲ τῇ σημαφορίᾳ νὰ τοῦ παραδώσουν πειρατούς, μηδένος.

Οἱ Μανιάτες, γὰρ ἀπάντησι, τοῦ στέλνουν ἐναὶ γαλάζιῃ βόλᾳ. Ἐπειτα βαρούν τις καιτάνες, στέλνουν ἀπεσταλμένους σε ὅλα τὰ δωρά καὶ προσχαλῶν τοὺς κατόντος σε γενικὴ Συνέλευσιν, μὲ ἔδρα την Ἀνδροβίστα. Τὰ γυναικόταδι — γιὰ τάθε εὐδεξούμενο — διατελθήσαντα φύγουντα στὰ βουνά κατὰ τὸ Πάνερο. Τὴν ώρα ορού ποι ἡ γυναικὲς στραφαλλαντον τοὺς ἀπότομούς ἔχεινον βράχους, φροτομένες στοὺς ὄμους τὰ φτυγία τους πράκτα καὶ ὅργοντας ἀποτρέπει τις γυνές τοὺς τὶς ἐπταστέοντας ἔνα: γενιάσος· καὶ ἀνάμει:

— Στρατόπεδο, κυνουρίζει, στρατόπεδο!

— Σταυρίτε, γνωμάζετε, σταυρίτε
‘Η Μανιάτισσες σταυρίζανε, και ὁ νέος οὐρτησε :

— Ήντικαστονες οι απορίατες, και ο νέος ρόλος

— Ἐγώ είμαι ! ἀπορεῖθη τῇ μεγαλόκοσμῃ ἀρχόντισσα τῆς Μάνης κρατῶντας τὸ βρέφος της.

— Μ' εστείλε ο αυτούς σου να φωτιήσω πού τόρο
το σπαίλι του και τα τουφέκι του, την όρα πού έφυγες
Θύμωσες ν Γεωργάνικα.

— Σύντοις νά πήσ τοῦ αὐτοῦ που, λέει, νάρδη γούγοα νά φυλάξει τη γιαδι και νά χρατήσει το παιδί, και για πηγάνων νά βρού τ' ἄρματα του και θά τα δοκιμάσει κατέλλετο, ἀπ' αὐτόνε !

Καὶ ἀφοῦ παράδοσε τὸ βιζαντιάρικό της

ανε πίστι της, κατέβηκε τοέζοντας κατά μήνα της. Εγκατέβασμα αναθέτουμε στην

την τάξη Ερασμούριας μετατίθεται στη διάσημη πανεπιστημιακή σχολή της Αγγλίας.

ποι ἀγανάκτειν, πονηραίωνται με τοὺς πολεμιστὰς ποι ἐρχοντούσιν ἀπὸ τὴν Συνέλευσιν τῆς Ἀνδρούσθιστας.
— Πῶν πάτε, γυναικές;
— Νά σχοττόσουνε τοὺς Τούροζους!
— Τότε όλοι μαζί! ἀπαντήσανε ἔξεινοι.
*Ανδρες καὶ γυναικές πτίσανε στὴν παραλία τὴν ὡρα ποι ὁ Χασάν Μπατπᾶς ἐτοιμαζόταν νά κάνῃ ἀπόβασι. Ἡ Μανιάτισσες μπήσανε φονεὺς φοβερούς, σοκούζονται ως τὸν τρίτον οὐρανό. Ο αἴτος τους βγάζειν ἀγριοὺς ἀλαζαγούν. Ο Χασάν Μπατπᾶς κατάληψε ποις θά την περνοῦσε ἀχημα καὶ στάθηκε ἀναποφάσιστος. Καὶ τῇ νύχτᾳ, δέρα Μανιάτες, πέσανε στὴ θάλασσα καὶ κόψανε τα παλαιάρια τῶν ἀγχυρῶν τοῦ ἐζήνουσκον στόλου. Την νύχτα ἔκεινη σημόδειο δυνατός ἀνειος, δῦνα παράριμα πέσανε στὸν βράχον καὶ γενήκανε κομμάτια, ἀλλὰ καὶ οἱ Μανιάτες πιάσανε πολλοὺς τούροζους αιχαλώτους καὶ μαζέψανε ἀρκετά λάργα. Ο ίδιος ὁ Χασάν Μπατ- πᾶς τὴν ἐνήλικτος σεγνώντας μὲν ἦγε μόνο τλόνιο!

ταῦτα τὴν εγκλιτικὸν φεύγοντας μὲν εὐαίσθιον πλοῦτον . . .
‘Η ἀνέλπιστη αὐτῆν νίκη τῶν Μανιάτων ἐναντίον τοῦ Χασάν
Μπαϊτά ποὺ ἦταν τὸ καζάνημα τῶν Ὀθωμανῶν, ἔκανε τὸ Βεζύρη
Κιονταράζη νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ μακρό του. Καὶ ἐπειδὴ δὲ μπροστά
νὰ ηποτάξῃ τὸν Μανιάτη μὲ τόλειο, ἀπεφάσισε νὰ καταφίγῃ στη
πονηρία. Η πατροπατάδοτη ἔχτα, εἶχε πάλι ἀνάγκη μεταβατι-
Γά τὰ πρωτεῖα φιλονεικούσαντα πρὸ πάντων δυὸ ισχυρὰ κόμματα
Τὸν Στεφανοπούλων καὶ τῶν Ταταρών. ‘Ενα μέλος ἀπὸ την οἰκό-
γενεῖα τῶν Κοσμάδων, οἱ Αἴθεροις Γεωργάκης, εἶχε αποθανεῖσθε

τινά κύρος τοῦ Γιούσουνή Ιατροῦ. Άλλα τινά κύρος αὐτῆς ἀγαποῦσε καὶ ὁ Μιχάλης Λεμπλάκης ἀπό τὸ ἀντίταλο κόμμα τῶν Στεφανοπούλων. Μετά τὸν ἀρραβώνα, ὁ Λεμπλάκης βοήθημένος ἀπό τους φίλους του, ἀπήγαγε τὴν ἀγαπημένην του, καὶ τὴν ἐπεφανωθῆκε. Ἀπό την ἡμέρα ἐκείνην ἀνάψε τὸ τουφεκίδι ανάμεσα στὰ δύο κόμματα καὶ — διποι γάφαι τὸ «Χρονιζόν Κορσικής» — τὸ αἷμα βοτέρεις ποτάμι.

Ο Λιβέριος Γερασάρης (γνωστότερος με τό νέο χαϊδεύτικο Λιμπεράκη) διατείχισε στην ήταν άσων παλληλαρχαρόπουλον είχε υποφέρει στην κυριαρχία τους Ενετικού στόλου. Επειτα, όπαν γινήκε άντρας άγριός ανά ημέρα και με τον καιρό τον έπειραν διοικούντο ναντικούς. Υπήρχε ένας από τους τομερούτερους πειρατές της Εποχής του. Μετά την πορειώση του έπαιη με την αρθρωνιαστική του, διέζαναντάπτε στη Μάνη. Σε μιά την έρθοδη τον πλάσανε οι Τούρκοι και τον θίγουν στη μπουτρόνιμα. Τον Λιμπεράκην τούτον έχρησιμο ποτίσησε άγριότερα ο Κιοστραλής — έξιεταλένωνεις το μέσος του έναντιον των Στεφανοπούλων — για να καθυτοτάξῃ τούς απιύσαντους σηματούδιτας του.

"Ενας περιηγητής τής έπολης έσεβεντς μάς δίνει πολὺ περιεύσεις περιμένεις για τη ζωή τῶν Μανιατῶν. «Τὸ σπουδαιότερο ἐπάγγελμά τους ἦταν ἡ πειρατεία καὶ τὸ μεγαλεῖτερο ὑπόδιο τὸ τῶν αἰγαλιάθων. Τὸ Οἴτυνον είχε ὀνομασθῆ Μεγάλον Ἀλγεφον. Παντού τοῦ αἰγαλιάθου, πολιόρκητες, τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ τοὺς Τούρκους στόχος Χριστιανούς. Τοὺς ἀρσεῖς, νομίζονται ως ὑπεροχάντα τις ἀρτοποιεῖς αὐτές ερδούμενες καὶ μο-

δέδεισαν ταῦτα ἀπὸ τοὺς περιφημότερούς πειρατάς ποιῶν τὸν ἔμπλακτον γιὰ τὴν ἀνδρασθαντία του. "Οταν τὰ γενιτούρια λογιά μαζίναινε στὶς οἱ πειρατής αὐτὸς πόδες κεῖται νά βρῆ σε ἀνήδοτοκοινῆτη, τάπιανε μεγάλη ταραχή. Οι πατέρες ποι είχαν νεανικά και ὑπάρχαναν σορτίστας καθὼς καὶ οἱ σύζυγοι ποι φίλων μούρες γνωτίζεις, τις ἐργάζομεν δύο μπορούσαν αἰσθαντερά γιὰ νά μη τοὺς τίς πάρῃ καὶ τίς πονήσῃ. Την ίδια ἡτοφία σχηματίζουν καὶ ὅταν ὀποιοδήποτε ξένοι πλοϊον καταπλεύσεις σ' ἓνα λιμάνι τους, γιατὶ ήταν ἔνας Μακιάτης πειρατής έχει σήμα με σηματοδοτή τοντούς ἀράτες τὸ παιδί του μνησίδας καὶ τὴν τούλει στοντές ζουνές!"

Όταν ήμουν αίγαυάριτος στη Μαζεύσα —διηγείται ό περιηγητής — βρίσκοταν στά δεσμά και ένας νέος άλλης μοναχογονιώς της πλουσιότερης οικογένειας της Μεθώνης, διοτι υπότοιχος πλουσίος Τούρκος. Ήδεντας γ' απότιχη την κληρονομία του, συνεννοήθη με πειρατές Μανιάτες, οι οποίοι ήρθαν μιά νύχτα στη Μεθώνη, ἀράτοντας τό νέο και τὸν πουλήσανε σ' ἓνα καράβι της Μαζεύσας!

»Λέγεις μέση πρώτην αράζουμα στὸ λιμάνι τῆς Μάνης συνέβη κατὰ ἐπτελῶς παραδόξο. Δυο Μανιάτες, ὃ ένας ὄνοματι Θεόδωρος καὶ ὁ ἄλλος 'Αναττίλιος, διαβόητοι πειρατοί, ἀλλὰ στενοὶ φίλοι, ἐφύλα-
νείχασαν στὴν ποιησιανή λιμνούλην λαθαρόν. Οἱ φίλοι γινόκανε ἔμφα-
ναστούντο ἐμοῦν, καὶ κατενάεσσαν στρέψθησε νά εἶδοι γῆθη τὸν ἄλλον,
καὶ κατὰ σύντιτιον δὲ συνέλαβαν τὸ ίδιο σχέδιο ἐρδικαρεώς: Νό-
μοτελήγει καθένεας τῇ γιναίκᾳ τοῦ ἀλλοῦ! Συνέπεσε τότε νὰ φε-
στεῖται ἀράγμενο στὸ κάποιο ἀπόμενο λιμανάκι ἑνὶ Μαλτέζικῳ πειρα-
τικῷ πλοϊ. 'Ο Θεόδωρος ἀπάτει τῇ γιναίκᾳ τοῦ 'Αναττίλιοτον καὶ
τῇ φέρουν στὸ Μαλτέζικο για ποινήμα. 'Αλλὰ δὲν συμφοινίσαν-
στην την

Ζητᾶς πολλά, όπει ἀδερφέ τοι λέει ο Μαλτέζος. Έγώ, ἐδῶ καὶ διὸ ώρες, ἀγόρισα μάν ταλη πολὺ διμορφότερη με τα μισσα λεπτα!

— Ἀδύνατον ! ἀπαντᾷ ὁ Θεόδωρος.

— Ἀφοῦ δὲν πιστεύεις, στάσου νὰ τὴν ιδῆς

Καὶ διατάξει τοὺς ναῦτες του νὰ φέρουν τὴν ἄλλη γυναικα
Μόλις τὴν εἰδὲ ὁ Θεοδωρὸς ἔμεινε κερδανούστηκτος. Ἡτανε ἡ γυ-
ναικά του, τὴν δοποί εἶχε προλάβει ὁ ἀντίταλος του καὶ ἀπήγαγε
Ἐν τούτοις, δέν εἰπε τίτοτε, ἀλλά δέχτηκε νὰ πωλήσῃ τὴ γυναικα
τοῦ ἐζηδοῦ τοῦ ὅσο — ὅσο.

— Τότε πάρτην ή αύτή και δόσεις υπο στην θέλεις, είπε. Είχε σκεφθῆ ότι έτσι θα είναι ίσα — ίσα με τον αντίταλο του και δέν θα κοριδεύοντας μονάχα αύτον οι συμπατιώτες του.

“Υστερό” από λίγο, δηλαδή, αναπλήστη, μαθαίνει την απαγωγή της γυναικάς του, άρματόνει μιά μεγάλη βάρκα, μπαίνει μέσα με τα παλληκάρια του και τρέχει ν' απέλευθερώσῃ τη γυναικά του. Τότε βλέπει ένα Θεόδωρο και κάνεις τά ίδια με τους δικούς του να ταξες. Ο δινός άνωματωμένες βάσκες πλέονται στο Μαλέκινο καράβι.

— Δόσε μας πάνω τις γυναικές μας, τοῦ φωνάζουν οἱ δύο Μα

